

Arrest

nr. 170 740 van 28 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1) X
 2) X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 18 juni 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard wordt en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 mei 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 juni 2011 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 2 mei 2012 verstrekt de arts-adviseur een medisch advies.

1.3. Op 8 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.06.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 08.09.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor S.H. (...). De arts-attaché evalueerde deze gegevens op 02.05.2012 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat deze aandoeningen, hoewel deze kunnen beschouwd worden als aandoeningen die een reëel risico kunnen inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld worden, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de opvolging en behandeling beschikbaar en toegankelijk zijn in Armenië.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Armenië.

De arts-attaché stelt in zijn medisch verslag dat betrokkene kan reizen en nood heeft aan mantelzorg. Zijn echtgenote, S.S. (...), kan hiervoor instaan.

Gezien de nodige medische zorgen en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Armenië, dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of 2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel

en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden opgesteld in drie exemplaren: het origineel wordt afgegeven aan de vreemdeling, een exemplaar wordt mij toegestuurd en het derde wordt door uw diensten bewaard. Elk exemplaar dient door de vreemdeling ondertekend te worden.

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister.”

1.4. Ten aanzien van de eerste verzoekende partij wordt op 26 mei 2015 een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de Minister van / de gemachtigde van de minister van(1) (2) wordt aan (...)

, het bevel gegeven om uiterlijk op 08/05/2015

(datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Lichtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al. 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel dat volledig gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.1. De verzoekende partijen lichten hun eerste middel toe als volgt:

“Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoeker en de door hem naar voren gebrachte medische stukken vanwege de behandelende artsen. De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002,

nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet (voorts: vv.) luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België. De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

“§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.”

“§3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Verzoeker is de stelling toegedaan dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

Verzoeker merkt op dat de DVZ rekening moet houden met de nieuwe medische attesten waarnaar het standaard medisch attest niet verwijst en die later toegevoegd worden (RvV 29 maart 2013, 100.322). De RvS meent dat de RvV enkel rekening moet houden met de medische gegevens waarover de DVZ beschikte bij het nemen van de beslissing. De RvV mag geen rekening houden met de medische attesten die later werden toegevoegd. (RvS 26 maart 2013, 222.999).

Na de initiële aanvraag dd. 21/06/2011 op basis van nieuwe medische elementen, werden de volgende medische stukken in hoofde van verzoeker naar voren gebracht middels diverse actualisatie:

- actualisatie dd. 17/04/2015: een omstandig medisch attest vanwege Dr. Bulduk Cengiz dd. 17/04/2015;
- actualisatie dd. 08/01/2015: een omstandig medisch attest vanwege Dr. Bulduk Cengiz dd. 07/01/2015;
- actualisatie dd. 04/06/2014: een omstandig medisch attest vanwege Dr. Bulduk Cengiz dd. 03/06/2014;
- actualisatie dd. 13/01/2014: een omstandig medisch attest vanwege Dr. Bulduk Cengiz dd. 09/01/2014;
- actualisatie dd. 21/10/2013: een omstandig medisch attest vanwege Dr. Bulduk Cengiz dd. 07/10/2013;
- actualisatie dd. 19/08/2013: een omstandig medisch attest vanwege Dr. Bulduk Cengiz dd. 31/07/2013;
- actualisatie dd. 20/06/2013: een omstandig medisch attest vanwege Dr. Bulduk Cengiz dd. 07/05/2013;
- actualisatie dd. 23/01/2013: een omstandig medisch attest vanwege Dr. Bulduk Cengiz dd. 21/01/2013;
- actualisatie dd. 21/11/2012: een omstandig medisch attest vanwege Dr. Bulduk Cengiz dd. 07/11/2012;
- actualisatie dd. 02/05/2012: een omstandig medisch attest vanwege Dr. Bulduk Cengiz dd. 18/04/2012;
- actualisatie dd. 03/10/2011: twee medische attesten vanwege Dr. Bulduk Cengiz dd. 06/09/2011;

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c), en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

Aan de hand van het administratief dossier kan er worden geconstateerd dat verwerende partij al reeds op 08/05/2012 een beslissing - inzake de gegrondheid van de bestreden aanvraag ingesteld op 21/06/2011 – had getroffen.

Verwerende partij heeft in haar medisch advies zich uitsluitend gestoeld (behoudens de initiële medische stukken toegevoegd aan de aanvraag ex art. 9ter vrw.) op de actualisatie dd. 02/05/2012: een omstandig medisch attest vanwege Dr. Bulduk Cengiz dd. 18/04/2012 en een actualisatie dd. 03/10/2011: twee medische attesten vanwege Dr. Bulduk Cengiz dd. 06/09/2011, uitgevoerd per email en per telefax.

De bestreden beslissing is echter door verwerende partij pas op 26 mei '2015 aan verzoeker en zijn echtgenote betekend (i.e. drie jaar later).

Verzoeker heeft zelf het initiatief genomen om een actueel beeld te geven van zijn medische toestand aangaande zijn ziektes, de behandelingen, de informatie over het herkomstland of het land waar hij wettig verbleef in de hypothese dat zijn aanvraag overeenkomstig art. 9ter vrw. nog steeds hangende zou zijn.

Aangezien verwerende partij zelf erover moet waken dat zijn beslissingen binnen een redelijke termijn ter kennis worden gebracht aan de betrokken vreemdeling, dewelke hem met kennis van zaken in staat moet kunnen stellen om zijn rechtsmiddelen al dan niet uit te putten.

Indien verzoekers zelfs inmiddels naar een andere gemeente zouden zijn verhuisd, dan nog moest de gemeente dewelke de bestreden beslissing heeft ontvangen deze onverwijld overmaken aan de dienst vreemdelingenzaken van de nieuwe wettelijke woonplaats van verzoekers.

Ingevolge een simpele muisklik kon de vreemdelingendienst van 1040 Etterbeek of DVZ – aangezien verzoekers gedurende voornoemde periode steeds in het vreemdelingenregister waren ingeschreven en aldus in het bezit van een AI - de effectieve nieuwe woonplaats achterhalen.

Verzoekers hebben gedurende deze periode nimmer een uitnodiging ontvangen van de bevoegde diensten ten einde de bestreden beslissingen in ontvangst te nemen en hebben zij bijgevolg hun aanvraag ex art. 9ter vrw. steeds geactualiseerd met pertinente medische stukken.

Bovendien is het verwerende partij zelf die de bevoegde Burgemeester van 1040 Etterbeek uitdrukkelijk met de instructies heeft belast om het attest van immatriculatie in het kader van huidige procedure in te trekken en verzoekers bijgevolg af te voeren uit het Vreemdelingenregister.

Het is bijgevolg de verantwoordelijkheid van verwerende partij zelf om hierover te waken en ervoor te zorgen dat de bestreden beslissingen ten gepaste tijde worden kennisgegeven zonder een al te ruime periode verstrijkt tussen het treffen van de bestreden beslissing en de kennisgeving van zulks.

Er blijkt onstuitbaar dat de arts adviseur van verwerende partij deze aanvullende medische stukken ingevolge voornoemde actualisatie niet in aanmerking heeft genomen en dat deze medische stukken een actueel beeld schetsen van de medische toestand van verzoeker, zonder dewelke de arts adviseur niet tot een gefundeerd en afdoende medisch advies kon vormen.

De motivering van verwerende partij is derhalve op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig, gelet op de door verzoeker naar voren gebrachte medische stukken in hoofde van verzoeker die hoofdzakelijk op basis van de verslagen vanwege specialisten werden opgesteld door de huisarts en waarin duidelijk nieuwe elementen werden ingeroepen dewelke niet eerder gekend waren.

Er is dan geen enkele afdoende motivering in de bestreden beslissing te vinden waarom verwerende partij de aanvraag van verzoeker niet ten gronde zou moeten beoordelen rekening houdende met de diverse actualisatie, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren aangaande de mogelijkheden van behandeling en opvolging in het land van herkomst en de toegankelijkheid ertoe, temeer daar deze behandeling en opvolging in Armenië niet op adequate wijze aanwezig en toegankelijk is, zoals afdoende in de initiële verzoekschrift ex art. 9ter v.w. aangetoond met een schending van art. 9ter van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen juncto het zorgvuldigheidsplicht tot gevolg.

Bovendien moet volgens de jurisprudentie van de Raad van State, de administratie wanneer er medische elementen worden ingeroepen in het kader van een aanvraag tot machtiging tot verblijf een grondig onderzoek van de medische situatie van de vreemdeling door "de noodzakelijke onderzoeken" te verrichten, ten einde volledig op de hoogte te zijn van de situatie van de persoon, waarvan de gezondheidsstaat voorgesteld wordt als zijnde deficiënt en om in staat te zijn om zich uit te spreken "in perfecte kennis van zaken" (Raad van State, arrest n° 91.709 van 19 december 2000, vrije vertaling).

In de voorhanden zijnde geval is verwerende partij niet overgegaan tot één van deze onderzoeken.

Men kan in het verlengde hiervan niet anders dan te concluderen dat het rapport van de artsadviseur de voorgelegde medische elementen aangaande de hoofdaandoeningen in hoofde van verzoeker niet op een geldige wijze weerlegt en dit in strijd met de medische attesten vanwege dewelke duidelijk over een totaal andere medische ziektebeeld spreken dan de aandoeningen dewelke de artsadviseur behandeld en motiveert.

Door het ontbreken van het overgaan tot de nodige onderzoeken en het niet in aanmerking nemen van het geheel van de door verzoeker opgeworpen nieuwe medische elementen, weerlegt verwerende partij niet op een ernstige wijze het risico dat een verwijdering van het Rijk, een onmenselijke en vernederende behandeling kan teweegbrengen in hoofde van verzoeker in de zin van art. 3 van het EVRM (Raad van State, arrest n° 93.594 van 27 februari 2001).

Bovendien diende verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in het land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wat in casu het geval aangezien zij geen rekening houdt met de actuele ziektebeeld van verzoeker.

Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding en alle bijgebrachte bewijsstukken. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden en concrete documenten van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)'.

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'. De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

De bestreden beslissing komt derhalve tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en schendt bovendien art. 9ter v.w. en de uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken. Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn en de Raad in het kader van de uitoefening van zijn wettelijke toezicht moet concluderen dat verwerende partij bij haar beoordeling is uitgegaan van de onjuiste en/of onvolledige medische gegevens van verzoeker, en zij die niet correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen."

Het ganse betoog van de verzoekende partijen betreft kritiek op het feit dat de arts-adviseur de door hen ingediende actualisaties die dateren van na het nemen van de eerste bestreden beslissing niet in rekening heeft genomen bij zijn beoordeling, terwijl deze een actueel beeld schetsten van de medische toestand, zonder dewelke de arts-adviseur niet tot een gefundeerd en afdoende medisch advies kon komen en dat het de verantwoordelijkheid was van de verwerende partij haar beslissingen binnen een redelijke termijn ter kennis te brengen aan de betrokkenen.

De Raad wijst erop dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing. Dit principe wordt overigens door de verzoekende partijen zelf aangehaald in hun verzoekschrift. De verzoekende partijen betwisten in hun verzoekschrift niet dat de verwerende partij, op het ogenblik van het nemen van de eerste bestreden beslissing, rekening heeft gehouden met alle documenten en actualisaties die op dat ogenblik voorlagen.

De verzoekende partijen tonen dan ook niet aan dat de bestreden beslissing en het advies van de arts-adviseur gesteund zijn op incorrecte gegevens of dat arts-adviseur of de verwerende partij op kennelijke onredelijke of onzorgvuldige wijze tot het bestreden advies en de bestreden beslissing is gekomen. De Raad stelt voorts vast dat de verzoekende partijen de concrete motieven van het advies van de arts-adviseur noch van de bestreden beslissing betwisten, weerleggen of ontkrachten.

De verzoekende partijen lijken verder een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij hen niet direct en persoonlijk om inlichtingen gevraagd werd of hen niet de gelegenheid werd geboden stukken over te leggen die naar hun oordeel hun voorstelling van de feiten of toestand geloofwaardig maken.

De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekende partijen de kans hadden om de vereiste toelichtingen te verstrekken in hun aanvraag om machtiging tot verblijf en deze met alle nodige stukken te onderbouwen. Bovendien belette niets de verzoekende partijen hun aanvraag aan te vullen, wat zij ook hebben gedaan, zoals blijkt uit het administratief dossier. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet dienstig voorhouden dat zij niet de kans hadden om hun standpunt te verduidelijken. Het enkele feit dat de verzoekende partijen niet persoonlijk werden gehoord, doet hieraan geen afbreuk. Het kwam de verwerende partij niet toe, op het ogenblik dat zij de bestreden beslissing nam, de verzoekende partijen te vragen of zij nog verdere inlichtingen wensten over te maken.

De verzoekende partijen maken bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht op zich of in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou geschonden zijn.

Het betoog van de verzoekende partijen komt er in wezen op neer dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld bij de kennisgeving van de eerste bestreden beslissing, hoewel zij op de hoogte was van hun woonplaats, en dat zij daardoor actualisaties hebben ingediend na het nemen van de eerste bestreden beslissing waarmee geen rekening werd gehouden in het advies van de arts-adviseur.

In zoverre de verzoekende partijen aldus verwijzen naar een laattijdige kennisgeving en de eventuele nadelen die zij hierdoor ondervonden, wijst de Raad erop dat zelfs indien er sprake is van een onregelmatige kennisgeving dan nog kan een eventueel gebrek in de kennisgeving van een administratieve akte niet van aard zijn om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van de akte (als dusdanig RvS 24 augustus 1994, nr. 48.781; RvS 13 februari 2003, nr. 115.866). Een eventueel gebrek in de kennisgeving van de eerste bestreden beslissing heeft geen invloed op het rechtmatig karakter van de genomen beslissing zelf. De kritiek van de verzoekende partijen aangaande de laattijdige kennisgeving van de bestreden beslissing kan dan ook niet tot de nietigheid van deze beslissing leiden (RvS 11 september 2002, nr. 110.118; RvS 6 januari 2004, nr. 126.889 en RvS 21 maart 2005, nr. 142.408). De uiteenzetting van de verzoekende partijen betreffende de laattijdige kennisgeving, buiten een redelijke termijn, en betreffende de verantwoordelijkheid van het bestuur alsook het gebrek aan de vereiste zorgvuldigheid bij het betekenen van de eerste bestreden beslissing,

waarbij zij laten blijken dat zij schade hebben ondervonden doordat zij actualisaties van het ziektebeeld hebben meegedeeld na het nemen van de eerste bestreden beslissing die niet mee in overweging werden genomen terwijl de verwerende partij dient uit te gaan van een actueel ziektebeeld en hieromtrent afdoende onderzoek dient te verrichten, laat evenwel nog niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing zelf is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de (appreciatie)bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris op dat ogenblik beschikte krachtens artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

In zoverre de verzoekende partijen zich wensen te beroepen op de actuele medische situatie, staat het hen vrij om een nieuwe aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in te dienen.

Een schending van de door de verzoekende partijen aangevoerde bepalingen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. Ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, betogen de verzoekende partij dat zij in de opvolging van het bevel geraakt worden in de medische behandelingen en opvolgingen, dat hun opgebouwde ontplooiing en sociale verankering in België, dat zij onstuitbaar zullen geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissingen en derhalve tevens de nietigverklaring vorderen van de bevelen om het grondgebied te verlaten, waarbij zij verwijzen naar een arrest van de Raad, waarbij gesteld wordt dat de verwerende partij erkent dat de uitkomst van de aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad wijst er op dat luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen” moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

De verzoekende partijen beperken zich tot een feitelijk betoog dat zij door de tweede bestreden beslissing geraakt zullen worden in de medische behandelingen en opvolgingen, dat hun opgebouwde ontplooiing en sociale verankering in België, dat zij onstuitbaar zullen geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissingen, doch laten na de overtreden rechtsregel te duiden, laat staan de wijze waarop die rechtsregel door het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt geschonden.

In zoverre de verzoekende partijen stellen dat de uitkomst van de aanvraag bepalend kan zijn voor het afleveren van het bevel, en lijken te menen dat het bevel uit het rechtsverkeer dient te worden genomen als de eerste bestreden beslissing vernietigd wordt, wijst de Raad erop dat uit punt 3.1. blijkt dat de middelen gericht tegen de eerste bestreden beslissing ongegrond zijn en het beroep hiertegen dan ook wordt verworpen. Het betoog dat het bevel om het grondgebied te verlaten, ingevolge een vernietiging van de eerste bestreden beslissing, uit het rechtsverkeer dient te worden genomen, is niet dienstig.

Het tweede ‘middel’ is onontvankelijk.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER